

การบริหารความปลอดภัยด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร
School Safety Administration on People in Society and Social Media
Violence under the Office of the Private Education Commission Bangkok

อรุณี สำเภาทอง^{1*} และ ศาสวัต ธนุนาจารย์²

¹ค.ด.(หลักสูตรและการสอน)/ ผศ.ดร. มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

*Corresponding author E-mail: arusom@rpu.ac.th

²ศษ.ม.(บริหารการศึกษา)/ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ E-mail: marisa.nungale.2525@gmail.com

Received: June 6, 2023 / Revised: June 10, 2023 / Accepted: June 28, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ในการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล และ 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลกับขนาดโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้บริหารและครูในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 215 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่มีค่าความตรง (ค่า IOC) ระหว่าง .67-1.0 และค่าความเที่ยง .98 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ไคสแควร์ การวิเคราะห์ความแปรปรวน และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการศึกษาพบว่า 1) ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัยด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติโดยภาพรวมและรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 2) การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล มีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน, ความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล

Abstract

The objectives of this research were 1) to examine the administration of school safety in response to societal pressures and social media violence within schools under the jurisdiction of the Commission of Private Education in Bangkok, and 2) to analyze the relationship between this safety administration and social media violence, regarding school size. The sample, drawn via stratified random sampling, comprised 215 school administrators and teachers, selected based on the number of teaching staff at each school. The research instrument was a questionnaire, yielding an Index of Item-Objective Congruence (IOC) between .67-1.0 and a reliability score of .98. Statistical analyses of the data were conducted using percentage calculations, mean,

standard deviation, Chi-square, one-way ANOVA, and content analysis. The study yielded the following results: 1) Both administrators and teachers exhibited a high level of practice in terms of school safety administration against societal pressures and social media violence. 2) A significant correlation was observed between school safety administration in terms of societal and social media violence and school size within the purview of the Private Education Commission in Bangkok, significant at the .01 level.

Keywords: School safety Management, People in Society and Social Media Violence

บทนำ

ความปลอดภัยเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ สวัสดิภาพในด้านความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลเพื่อให้เติบโตมีพัฒนาการที่ดีในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยอย่างเสมอภาคกัน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 มีเจตนารมณ์ในการให้สถานศึกษาและชุมชนร่วมกันจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีความสุข และเป็นคนเก่ง รวมถึงการมีชีวิตที่ปลอดภัยและร่วมสร้างสังคมที่ปลอดภัย ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564)

ในปัจจุบันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ได้มีแนวทางการหาทางเพื่อสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนที่ใช้ได้จริง เช่น แนวทางจากคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ) (2561) ที่ได้เสนอแนวทาง “ความปลอดภัยในโรงเรียน” หรือ “School Safety” ดังที่ ศ.นพ.จรัส สุวรรณเวลา ประธาน กอปศ. ได้ให้แนวทางการว่า “การให้ความสำคัญแค่ด้านวิชาการ นั้นอาจไม่เพียงพอ แต่ต้องมุ่งที่ผลสัมฤทธิ์ด้านอื่น ๆ ร่วมด้วย โดยเฉพาะความปลอดภัยในโรงเรียน” ซึ่ง กอปศ. แบ่งมิติความปลอดภัยในโรงเรียนออกเป็น 5 มิติ ได้แก่ 1) อุบัติเหตุกายภาพและสิ่งแวดล้อม 2) ความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล 3) มลพิษอากาศ ทางเสียง สภาพแวดล้อมที่ตั้งของโรงเรียน 4) สิ่งปนเปื้อนในอาหาร อุปกรณ์เครื่องใช้ ของเล่น และ 5) ภัยพิบัติจากโรคติดต่อและจากภัยธรรมชาติ

ปัญหาความปลอดภัยในสถานศึกษาที่มีแนวโน้มรุนแรงและหนักมากจนน่าวิตก คือ การแพร่ระบาดของสื่อที่ไม่เหมาะสมหรือสื่อลามกอนาจาร จนอาจทำให้เด็กและเยาวชนไทยซึ่งขาดภูมิคุ้มกันในการบริโภคสื่อเกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ นักเรียนที่อยู่ในวัยเยาว์ อาจได้รับการหลอหลอมจากบรรยากาศรวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ทั้งจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เปี่ยมเบนหรือล่อแหลมต่อการกระทำอันผิดกฎหมาย และหมิ่นเหม่ต่อศีลธรรมอันดีงาม และพบว่ามีปัญหาการจัดการเมื่อเกิดปัญหาในโรงเรียนด้วย

จากประเด็นปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงทำการศึกษากิจการการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน ด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคม อาทิ บุคคลในครอบครัว บุคคลในโรงเรียน ตลอดจนความรุนแรงจากโลกโซเชียลที่ส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของนักเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยจะทำให้ทราบการปฏิบัติของโรงเรียนในการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน และจะเป็นแนวทางในการพัฒนาระบบการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้สามารถอยู่ในระบบการศึกษาได้ตลอดหลักสูตร มีทักษะชีวิตเพียงพอที่จะดูแลตนเองสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและมีความปลอดภัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

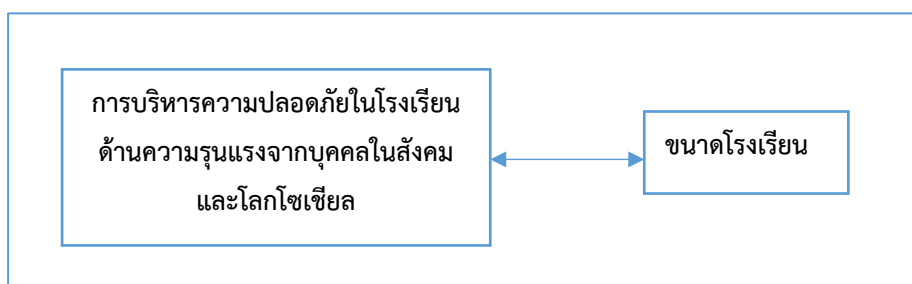
1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ในการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล
2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลกับขนาดโรงเรียน

สมมติฐานการวิจัย

การบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลมีความสัมพันธ์กับขนาดโรงเรียน

กรอบแนวคิด

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวคิดความปลอดภัยในโรงเรียนตามแนวทางของคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2561) การบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลที่เป็นมิติสำคัญในความปลอดภัยในโรงเรียน (School Safety) การวิจัยการจัดการศึกษาส่วนใหญ่พบว่า การดำเนินงานในโรงเรียนขนาดต่างกัน ผลการดำเนินงานจะต่างกัน (กนกอร อุณสถานนท์, 2563; สุชีรา ใจหวัง, 2560; ศิริพรรณ เกตุแก้ว, 2558) การวิจัยนี้จึงนำขนาดโรงเรียนมาหาความสัมพันธ์กับการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิดการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน

1. ความหมายการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน

กฤษฎา ศรีสุชาติ (2559) กล่าวว่า ความปลอดภัยในสถานศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่ดำเนินงานตามมาตรฐานการแนวทาง หรือกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียนที่มุ่งเพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่แก่นักเรียน รวมทั้งการปกป้องคุ้มครองเด็กนักเรียนจากภัยอันตรายต่าง ๆ ทั้งในด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุ การป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุ และการป้องกันและแก้ไขปัญหาทางสังคม โดยการดำเนินการดังกล่าวอาจอยู่ในรูปแบบของการจัดการศึกษา และหลักสูตรการเรียนการสอนในด้านความปลอดภัย หรือการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เป็นต้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556) กล่าวถึง โรงเรียนปลอดภัย ว่าหมายถึง กิจกรรมซึ่งมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการจัดการโรงเรียนปลอดภัยทุกชนิดที่โรงเรียนจัดขึ้น รวมถึงการจัดการศึกษาและหลักสูตรการเรียนการสอนด้านความปลอดภัยในโรงเรียนที่ร่วมกันจัดทำขึ้นในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีความรู้และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

Ministry of Education & Information Technology, Government of India (2565) ได้กล่าวถึงความหมายของความปลอดภัยในโรงเรียน (School Safety) ว่าหมายถึง การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก เริ่มตั้งแต่บ้านถึงโรงเรียน และหลังโรงเรียน ซึ่งรวมถึงความปลอดภัยจากการทารุณกรรม ความรุนแรง ปัญหาทางจิตสังคม ภัยพิบัติทางธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น อัคคีภัย การคมนาคม อาชญากรรม

ดังนั้น การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้แก่เด็กนักเรียนโดยมุ่งเน้นพัฒนาระบบและกลไกในการดูแลความปลอดภัยจากภัยพิบัติและภัยคุกคามทุกรูปแบบ รวมถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาพที่ดี สามารถปรับตัวต่อโรคอุบัติใหม่และอุบัติซ้ำ ส่งเสริมความปลอดภัยสร้างความมั่นใจให้สังคม เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยแก่นักเรียน

2. ความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล

สมสรณ์ อธิเวส (2557) กล่าวว่า การคุกคามทางเพศ (sexual harassment) เป็นรูปแบบของการแสดงออกด้วยเหตุแห่งเพศที่มี ลักษณะการกระทำ ในหลายรูปแบบและมีระดับความรุนแรงที่แตกต่างกัน ซึ่งมีสาเหตุมาจากระบบสังคมและวัฒนธรรมที่ชายเป็นใหญ่และปัญหาที่ชายยวงกว้างขึ้นในปัจจุบัน การคุกคามทางเพศเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสังคมเป็นเวลานาน ซึ่งที่ผ่านมาไม่ได้รับความสนใจ จึงไม่ได้มีการแก้ไขอย่างจริงจัง นอกจากนี้ สรรพสิทธิ์ คุมพ์ประพันธ์ (2559) กล่าวถึง การล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ (sexual harassment) เป็นการกระทำใด ๆ หรือพฤติกรรมที่ส่อไปในทางเพศที่เป็นการบังคับ ใช้อำนาจที่ไม่พึงปรารถนาด้วยวาจา ข้อความ ท่าทาง แสดงด้วยเสียง รูปภาพ เอกสาร ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือสิ่งของลามกอนาจารเกี่ยวกับเพศหรือกระทำอย่างอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน ที่น่าจะทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญ หรืออับอาย หรือรู้สึกถูกละเมิดหรือคุกคามทางเพศในโรงเรียนที่เป็นการสร้างเงื่อนไข ซึ่งมีผลต่อการได้คะแนน หรือผลการสอบ ดังนี้

1) การกระทำทางสายตา เช่น การจ้องมองร่างกายที่ส่อไปในทางเพศ การมองซ่อนใต้กระโปรง มองหน้าอกหรือจ้องลงไปที่คอเสื้อ จนทำให้ผู้ถูกมองรู้สึกอึดอัด อับอาย หรือไม่สบายใจ

2) การกระทำด้วยวาจา เช่น การวิพากษ์วิจารณ์รูปร่าง ทรวดทรงและการแต่งกายที่ส่อไปในทางเพศ การพูดจาหยาบ การพูดลามก การเรียกเด็กนักเรียนด้วยคำที่ส่อไปในทางเพศ การถามเกี่ยวกับประสบการณ์ ความชื่นชอบในเรื่องเพศ

3) การกระทำทางกาย เช่น การสัมผัสร่างกาย การลูบคลำ การถูไถร่างกายอย่างมีนัยทางเพศ การฉวยโอกาสกอดรัด การหยอกล้อโดยการแตะเนื้อต้องตัว การสัมผัสทางกายอื่น ๆ ที่ไม่น่าพึงประสงค์ การตึงเด็กนักเรียนมานั่งตัก การกระทำอื่น ๆ เช่น การแสดงภาพ วัตถุลามก และข้อความเกี่ยวข้องกับเพศ รวมทั้งการเปิดภาพไป

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2564) จัดทำคู่มือการดำเนินงานความปลอดภัยสถานศึกษา เป็นแนวทางในการสร้างความปลอดภัยให้เกิดแก่นักเรียนเป็นสำคัญ เพราะความปลอดภัยเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบโดยตรง กล่าวถึงแง่มุมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพรางผู้เยาว์ กระทำอนาจาร การข่มขืนกระทำชำเรา ดังนี้

ผู้ใดพรางผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสีย จากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี

ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้ซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยขู่เข็ญ ด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตน เป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปี ถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่ 8,000 บาท ถึง 40,000 บาท

วิธีการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารและครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน รวมทั้งหมด 463 คน

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารและครูโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกรุงเทพมหานคร โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) สุ่มครูและผู้บริหารตามสัดส่วนของจำนวนเป็นรายโรงเรียน จากทั้งหมด 9 โรงเรียน จำนวน 215 คน จำแนกเป็นผู้บริหาร 14 คน และครู 201 คน

เครื่องมือที่วิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตราประมาณค่าแบบลิเคอร์ท 5 ระดับ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบค่าความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความสมบูรณ์ถูกต้อง ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และรูปแบบเนื้อหา พบว่า ความสอดคล้องตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการและจุดประสงค์ของการวิจัย (IOC) มีค่าระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้ และหาคุณภาพด้านค่าความเที่ยง (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.98

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้วยสถิติพรรณนา ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้
ตั้งแต่ ค่าเฉลี่ย 4.51 ขึ้นไป หมายถึง การปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.49 หมายถึง การปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.49 หมายถึง การปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.49 หมายถึง การปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย น้อยกว่า 1.51 หมายถึง การปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนกับขนาดของโรงเรียน โดยที่ขนาดของโรงเรียนเป็นแบบนามบัญญัติ (nominal) จึงใช้สถิติไค-สแควร์ (Chi-square)
3. ทดสอบค่าเฉลี่ยของการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามขนาดของโรงเรียน. ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียน ด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูว่าการปฏิบัติโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.32, SD = 0.41$) และรายชื่อทุกข้ออยู่ในระดับมากเช่นกัน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนประชุมครู ผู้ปกครองเผื่อระวังไม่ให้ความรุนแรงกับนักเรียนทั้งร่างกายและจิตใจ และเสี่ยงอันตรายจากโลกโซเชียล รองลงมาคือ ครูไม่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น มองข้อได้กระโปรง มองหน้าอกหรือจ้องลงไปต่อเสื้อนักเรียน โรงเรียนมีการติดตามนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยง เช่น เก็บตัว ซึมเศร้า ส่วนข้อมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ โรงเรียนจัดให้มีครูรับฟัง แสดงความเห็นใจ และทำให้เด็กรู้สึกดีขึ้นทันทีในกรณีเด็กร้องไห้กัน รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัย
ในโรงเรียน ด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล (n = 215)

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	SD	แปลผล	ลำดับ
1	โรงเรียนวางแผนกับสหวิชาชีพ/หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประสาน ร่วมมือกันส่งเสริมบุคคลแวดล้อมคุ้มครองเด็ก ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน	4.35	.72	มาก	4
2	โรงเรียนประชุมครูที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันสำรวจ สังเกตเด็กที่มีภาวะ เสี่ยงได้รับความรุนแรง จากบุคคลในครอบครัว อยู่เสมอ	4.32	.74	มาก	6
3	ครูสอดส่องดูแล คุ้มครอง และช่วยเหลือเด็กให้ปลอดภัยจาก อันตรายจากบุคคลในครอบครัว	4.34	.69	มาก	5
4	โรงเรียนป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำอนาจารนักเรียนทางกายหรือ วาจา เช่น วิจารณ์รูปร่าง การสัมผัสร่างกาย การลูบคลำ	4.31	.66	มาก	7
5	ครูไม่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น มองซ้อนใต้กระโปรง มอง หน้าอกหรือจ้องลงไปที่คอเสื้อเด็ก	4.42	.68	มาก	2
6	โรงเรียนประชุมครู ผู้ปกครอง เผื่อระวังไม่ให้ความรุนแรงกับเด็กทั้ง ร่างกายและจิตใจ และจากโลกโซเชียล รวมถึงความเชื่อผิดๆ ที่ ปฏิบัติต่อเด็กด้วยความรุนแรงหรือปล่อยปละละเลย	4.49	.61	มาก	1
7	โรงเรียนมีการติดตามนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยง เช่น เก็บตัว ซึมเศร้า	4.41	.60	มาก	3
8	โรงเรียนป้องกันไม่ให้มีช่องทางการเข้าถึงเว็บไซต์โป๊ความรุนแรง การ พนัน ภาพลามก และข้อความเกี่ยวข้องกับเพศ	4.24	.68	มาก	8
9	โรงเรียนจัดให้มีครูรับฟัง แสดงความสนใจ และทำให้เด็กรู้สึกดีขึ้น ทันทีในกรณีเด็กร้องแค้น	4.17	.65	มาก	10
10	นักเรียนไม่คบคนแปลกหน้า การปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามที่ เหมาะสม มีทักษะการหลีกเลี่ยงและการเผชิญต่อเหตุการณ์อันตราย	4.19	.64	มาก	9
รวม		4.32	.41	มาก	

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคม
และจากโลกโซเชียลกับขนาดของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร พบว่า การบริหาร
ความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียล มีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียน
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (Chi-Square=38.77,
P-value = 0.00) แสดงว่า ในความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดต่างกันมีการบริหารความปลอดภัยใน
โรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลต่างกัน รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลกับขนาดของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร

ช่วงระดับเฉลี่ย	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละขนาด			Chi-Square	P-value
	ขนาดใหญ่	ขนาดกลาง	ขนาดเล็ก		
3.00 - 3.50	8	1	6	38.77**	0.00
3.51 - 4.00	10	3	19		
4.01 - 4.50	32	12	45		
4.51 - 5.00	55	4	20		
รวม	105	20	90		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามขนาดของโรงเรียนพบว่า ผู้บริหารและครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (F-ratio = 7.93, P-value = .00) ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ในตารางที่ 2 และเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า ผู้บริหารและครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดใหญ่มีความคิดเห็นแตกต่างกับความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การทดสอบค่าเฉลี่ยของการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

สถิติ	ขนาดของโรงเรียน			F-ratio	P-value
	ขนาดใหญ่	ขนาดกลาง	ขนาดเล็ก		
ค่าเฉลี่ย	4.45	4.25	4.24	7.93**	.00
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.47	0.25	0.36		
การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่			ขนาดใหญ่	ขนาดกลาง	ขนาดเล็ก
ขนาดใหญ่				0.20**	0.31**
ขนาดกลาง					0.01
ขนาดเล็ก					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์การวิจัยเป็นรายชื่อ ได้ดังนี้

1. ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัยด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคม และจากโลกโซเชียล ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติโดยภาพรวมและรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

2. การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคม และจากโลกโซเชียล มีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคม และจากโลกโซเชียล ในความคิดเห็นของครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดต่างกัน มีการบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนต่างกัน

เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลของโรงเรียน จำแนกตามขนาดของโรงเรียนเพิ่มเติม พบว่าต่างกัน จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า ผู้บริหารและครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดใหญ่มีความคิดเห็นแตกต่างกับความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการศึกษา มีประเด็นที่อภิปราย 2 ประการ จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัยด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคม และจากโลกโซเชียล ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติโดยภาพรวมและรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ การศึกษาของสกานต์ ลอมศรี (2551) ได้ศึกษาวิจัยความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชน เรื่อง การรักษาความปลอดภัยของนักเรียน ในโรงเรียนพัฒนวิทย์ศึกษา อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า มีครูเวรประจำทุกจุด ระหว่างโรงเรียนเช้าและในช่วงเวลาหลังเลิกเรียน การศึกษาพบว่า ไม่มีการลงละเมียดนักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ และไม่มีการนำสื่อลามกอนาจาร เข้ามาเผยแพร่ในโรงเรียน และสอดคล้องกับการิမ်းห์ และหิม (2552) ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่พยากรณ์พฤติกรรมการรังแกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลจังหวัดปัตตานี พบว่า การเห็นพ่อแม่แสดงพฤติกรรมรุนแรงต่อกันส่งผลต่อพฤติกรรมการรังแกของนักเรียน พ่อแม่ผู้ปกครองต้องให้ความสำคัญ มีความอดทนอดกลั้น มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน และต้องหลีกเลี่ยงการทะเลาะตบตีกัน ถ้าทะเลาะกันก็ไม่ควรให้เด็กได้เห็น หรือรับรู้ นอกจากนี้บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องร่วมมือช่วยเหลือพ่อแม่ ผู้ปกครองที่มีการทะเลาะตบตีเป็นประจำให้ได้รับ การฝึกอบรม ชัดเจนจิตใจ ฟันฟูสภาพจิตใจ ฝึกสมาธิ และอื่น ๆ และสอดคล้องกับสิริภาพ ไพบูลย์ (2551) ได้ศึกษาวิจัยการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตจตุจักร พบว่าอยู่ในระดับมากทั้งในภาพรวมและรายข้อ

2. การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคม และจากโลกโซเชียล มีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคม และจากโลกโซเชียล ในความคิดเห็นของครูที่ทำงานในโรงเรียนขนาดต่างกัน ซึ่งสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีการบริหารด้านความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถานศึกษาขนาดใหญ่ได้รับงบประมาณในการบริหารมากกว่าสถานศึกษาขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน ทำให้มีความคล่องตัวในการนำงบประมาณไปใช้ในการบริหารด้านความปลอดภัยได้อย่างคล่องตัวและที่มีบุคลากรที่มีมากกว่าทำให้สามารถดำเนินงานได้ทั่วถึง สอดคล้องกันกับผลการวิจัย ของสุชีรา ใจหวัง (2560) การศึกษาการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 สรุปว่า ผลการการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำแนกตามขนาดของ โรงเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกันกับกนกอร อุ่นสถานนท์ (2563) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารความปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การ บริหารความปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

สถานศึกษาที่มีขนาดต่างกันมีการบริหารความปลอดภัยในภาพรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลการวิจัยพบว่าแม้โรงเรียนดำเนินการในระดับมากทุกข้อ แต่ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าข้ออื่นจึงนำมาเป็นแนวทางการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์และข้อเสนอแนะ

1. โรงเรียนควรเสริมสร้างความปลอดภัยให้แก่เด็ก เช่น ฝึกเด็กให้รู้จัก ประเมินอันตราย รู้จักหลบหลีก รู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อมีภัย การป้องกันการทำร้ายทางอารมณ์และจิตใจต่อเด็ก โดยครูให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มเสี่ยง
2. โรงเรียนควรป้องกันไม่ให้มีช่องทางการเข้าถึงเว็บไซต์ความรุนแรง การพนัน ภาพลามก และข้อความเกี่ยวข้องกับเพศ
3. โรงเรียนควรเฝ้าระวังป้องปรามนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และสถานที่จุดเสี่ยง โดยเฉพาะห้องเรียนห้องน้ำ
4. โรงเรียนควรนำนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีเข้าสู่การช่วยเหลือ โดยมีครูดูแลติดตามอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง และใช้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรมีการวิจัยและพัฒนาระบบความปลอดภัยของนักเรียนในสถานศึกษา เพื่อป้องกันเป็นประโยชน์แก่ผู้บริหารสถานศึกษา
- 2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษากลยุทธ์ในการบริหารด้านความปลอดภัยของสถานศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้บริหารสถานศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กนกอร อุ่นสถานนท์. (2563). การบริหารความปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์)*, 10 (2), 1-14.
- กฤษฎา ศรีสุชาติ (2559). *การพัฒนาตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. [วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ดุสิตบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- การิมะห์ และหิม (2552) ปัจจัยที่พยากรณ์พฤติกรรมการรังแกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลจังหวัดปัตตานี. *วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับ สังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์*, 17(4), 625-642.
- เกศกาญจน์ บุญเพ็ญ. (2561, 4 ธันวาคม). 5 มิติความปลอดภัยของเด็ก เริ่มสร้างได้ “โรงเรียน”. <http://mgronline.com/qol/detail/9610000120198>
- คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา. (2561, 3 ธันวาคม). *ความปลอดภัยในโรงเรียน*. [https://www.facebook.com/thai.education.revolution/posts/2305738039438318?__xts__\[0\]=68.ARC6YOMfplafiteCUeGEvUrC-vB_AnalDOCPivPDpCqzHnVCO9NaXzLeDL3emQ-aO5fLHSjxV80EwU9qf-yWBoQ6zTzyT2C4BwBdoMaD97xcynFmGmPUMUybLDP9xxVTPvPa9QPwDT3edRKSHYQhy1STlqKY-FqeAS](https://www.facebook.com/thai.education.revolution/posts/2305738039438318?__xts__[0]=68.ARC6YOMfplafiteCUeGEvUrC-vB_AnalDOCPivPDpCqzHnVCO9NaXzLeDL3emQ-aO5fLHSjxV80EwU9qf-yWBoQ6zTzyT2C4BwBdoMaD97xcynFmGmPUMUybLDP9xxVTPvPa9QPwDT3edRKSHYQhy1STlqKY-FqeAS)
- ชนกานต์ สกุลแถว. (2559). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการใช้ห้อง ปฏิบัติการเคมีของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง*. [วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปราณี อินทรักษา. (2554). *การศึกษาการดำเนินการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ศิริพรรณ เกตุแก้ว. (2558). การดำเนินการรักษาความปลอดภัยตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาทางสังคมของโรงเรียน
ประถมศึกษา. [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สกานต์ ลอมศรี. (2551). ความปลอดภัยของนักเรียนในโรงเรียนพัฒนวิทย์ศึกษา อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่. [รายงาน
การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมสรค์ อธิเวสส. (2557). การคุกคามทางเพศบนสังคมเครือข่าย. วารสารวิชาการ *Veridian E-Journal*, 7(3), 901-916.
- สรรพสิทธิ์ คุมพ์ประพันธ์. (2559). คู่มือปฏิบัติและข้อตกลงร่วมกัน เรื่อง การคุ้มครองและช่วยเหลือ เด็กในภาวะเสี่ยง และเป็น
ผู้เสียหายจากการละเมิด ละเลยทอดทิ้ง แสวงประโยชน์ และความรุนแรงกรณีการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนา
สังคมและความมั่นคงของมนุษย์. ไร่ไทยเพลส จำกัด
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2556). คู่มือแนวทางปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา
(ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 2). นครปฐม: โรงพิมพ์สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2564). คู่มือการดำเนินงานความปลอดภัยสถานศึกษา. [http://www.nst1.go.th/
home/wp-content/uploads/file/Safety](http://www.nst1.go.th/home/wp-content/uploads/file/Safety).
- สิริภาพ ไพบูลย์. (2551). การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตจตุจักร. [รายงานการศึกษา
ค้นคว้าด้วยตนเอง]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุชีรา ใจหวัง. (2560). การศึกษาการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1.
วารสารบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 15(28): 50-61.
- Ministry of Education & Information Technology, Government of India. (2022, December 18).

